

Иван Вазов

Оживелите кости

Съдбата, що дарува
на птичето гнездо,
на скитник кораб завет,
на дивий звяр легло,

и мене – скитник беден –
най-после съжали
и кътче на земята
ми малко отдели.

При старо гробе турско¹
аз дом си основах,
но много прашни кости
от тамо изкопах.

Да, кости и останки
от стари векове,
и черепи изгнили
на мъртви родове.

Но призраци ужасни
дойдоха през нощта.
„Кяфире! – те крещяха, –
как имаш дързостта?”

Тук никой крак неверни
не бе стъпал до днес,
сега сме поругани,
изфърлени без чест.

Какво позорно време!
Кой би изтраял туй?
Или пророкът вече
не види и не чуй!?”

О, сенки, аз им рекох,
идете си назад,
потайте се в земята,
не сте за тоя свят.

Не само ваште гроби

разфърляха без ред:
преврати по-ужасни
ще видите навред.

Кат някой вихър буен
дойдохте един ден,
загългнахте във бурен,
мухлясахте във лен.

И нивата, в която
минахте без следи,
сега е с благодатни
прорязана бразди.

Вий мъртви сте, но чуйте:
властта ви се срути,
по нашите полета
свободата цъфти.

Бесиля и гробове
вий сяхте в тез места –
днес паметници славни
учудват тук света.

Предания вековни
на натиск и разврат
дух нови ги замести
мир, правда, благодат.

Идете си, о, сенки
на миналите дни,
тук странни сте, тук няма
какво да ви плени.

Добре влезнахте в гроба
при вашите деди,
със умове заспали,
с мирясали гърди.

Сега защо станяхте?

На чий доходте зов?
Умрялото не буди
ни милост, ни любов.

Върнете се, прахът ви
злодейски нека спи:
добре поне, че кротко
земята го търпи.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5176>]